

РЕШЕНИЕ

№ 8879

гр. София, 14.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 25.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2802** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.226,ал.1, т.5 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на О. К. Т. от [населено място] срещу Заповед №8121К-2124/26.02.2024 година на МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, с която последният прекратил служебното правоотношение на комисар О. К.- Т.- Заместник- началник на Отдел“ Оперативен дежурен център“ при СДВР поради съкращаване на длъжността и отказ на служителя да заеме друга предложена му длъжност, считано от датата на връчване на заповедта на основание чл.226,ал.,1,т.5 и ал.5 от ЗМВР.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила, като съгласно разпоредбата на чл.164,ал.6 от ЗМВР условията и редът за преназначаване се определят с Наредба на Министъра на вътрешните работи, а това Наредба № 5121з-310/17.07.2014 година за преназначаване на държавните служители в МВР и по силата на чл.7,ал.2 от Наредбата – когато в същата структура няма друга длъжност, ръководителят изисква информация от другите структури на МВР за наличието на такава вакантна длъжност, като от Протокол от 19.02.2024 година е видно, че на оспорвания са предложени вакантни ръководни длъжности в Областните дирекция на МВР- М., С., В., Р., В. и К., което е в противоречие с нормата на чл.7,ал.2 от Наредбата, тъй като на служителя може да се предложат длъжности извън структурата, само когато в

същата структура няма друга свободна длъжност, а такива свободни длъжности са били налични в СДВР, които обаче не са предложени на оспорващия, като с Писмо от 30.01.2024 година са изискани вакантните длъжности само на най-отдалечените от [населено място] дирекции на МВР в страната и в условията на превратно упражняване на власт е нарушен принципът на „добрата администрация“, нарушена е и разпоредбата на чл.7,ал.2 от Наредбата, а това е довело и до нарушаване на материалния закон. Иска се отмяна на заповедта и се претендират направените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият- О. К. Токов редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат П., редовно упълномощен, който заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Министър на вътрешните работи редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК се представлява от юрисконсулт Б. редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена..

Административен съд София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените доказателства е установено, че оспорващият със Заповед, рег. № 8121К—2720/17.02.2017 година е преназначен на ръководна длъжност- Заместник-Началник отдел „ Оперативен дежурен център“ при СДВР считано от 01.03.2017 година.

Със Заповед № 8121К504/22.01.2024 година на Министър на вътрешните работи е съкратен щата в СДВР, в това число и длъжността ,която е заемал оспорващият. .

На 19.02.2024 година е съставен Протокол рег. № 513р-18883/19.02.2024 година, за предлагане на вакантна длъжност на държавен служител в МВР, с който са му предложени да заеме вакантни ръководни длъжности в МВР, но същият отказал да приеме предложените му длъжности, тъй като не съответстват на заеманата от него длъжност и неговата квалификация.

На 21.02.2024 година до Министър на вътрешните работи е депозирана Докладна записка, в която е посочено, че на 19.02.2024 година на основание чл.7,ал.21, т.1 от Наредба № 8121з-310/17.07.2014 година за преназначаване на държавните служители в МВР са предприети действия за предлагане на друга длъжност на Комисар О. Т.-Заместник- началник на отдел „ Оперативен дежурен център“ при СДВР, който след като се е запознал с вакантните ръководни длъжности в ОДМВР, описани в Справка от 19.02.2024 година, но не е приел длъжност, което е отразено в Протокол от 19.02.2024 година и предложено на основание чр.226,ал.1,т.5 и ал.5 от ЗМВР и чл.228 от ЗМВР поради съкращаване на щата да му бъде прекратено служебното правоотношение.

На 26.02.2024 година Министър на вътрешните работи с Предизвестие до оспорващия го уведомил, че във връзка със Заповед № 8121 К-653/23.01.2024 година относно изменение на Заповед № 8121К-528/24.02.2015 година за утвърждаване на щат на СДВР, с която е закрит Отдел“ Оперативен дежурен център“ и отказ да приеме друга предложена длъжност ще му бъде прекратено служебното правоотношение на основание чл.226,ал.1, т.5 от ЗМВР и при неспазен срок на предизвестието ще му бъде

изплатено обезщетение по чл.228,ал.1 от ЗМВР.

Предизвестието е връчено на оспорващия на дата 27.02.2024 година.

Със Заповед № 8121К-2124/26.02.2024 година Министър на вътрешните работи на основание чл.226,ал.1 т.5 и ал.5 във връзка с чл.227 от ЗМВР и Докладна записка рег. № 513р-19619/21.02.2024 година прекратил служебното правоотношение на оспорващия считано от датата на връчване на заповедта.

Заповедта е връчена на 27.02.2024 година на оспорващия и на същата дата подписал Акт за сдаване в длъжност .

Приложени са всички събрани в хода на административното производство доказателства и в хода на съдебното.

Назначена е, изслушана и неоспорена от страните съдебно-икономическа експертиза, като в експертизата си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание експертът заявява, че поддържа заключението.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-г.ад намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в срока по чл.149,ал.1 АПК,от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Година до Разгледана по същество, същата се явява основателна. Съображенията за това са следните:

Оспорената Заповед № 8121К-2124/26.02.2024 година Министър на вътрешните работи представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен по смисъла на чл. 227 от ЗМВР орган– това е Министър на вътрешните работи на когото изрично цитираната норма е предоставила правото да издава заповед за прекратяване на служебното правоотношение на държавен служител като орган по чл. 158 . От своя страна чл. 158 от ЗМВР предоставя право на Министъра на вътрешните работи или определено от него длъжностно лице от състава на министерството да назначава държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности, назначава държавните служители на изпълнителски длъжности при първоначално назначаване, да назначава за стажанти спечелилите конкурс за изпълнителски длъжности, да преназначава държавните служители на висши ръководни и ръководни длъжности, да преназначава държавните служители от висши ръководни и ръководни длъжности на изпълнителски длъжности, да преназначава държавните служители, спечелили конкурс, от младши изпълнителски на изпълнителски длъжности. На тази плоскост предвид обстоятелството, че оспорващият е заемал ръководна длъжност- Заместник–началник на Отдел“ Оперативен дежурен център“ към СДВР именно Министър на вътрешните работи е компетентен орган да прекрати служебното му правоотношение на основание чл.227 от ЗМВР. Между страните няма спор, че към датата на издаване на Заповедта е изпълнявал длъжността от 09.06.2023 година до 09.04.2024 година когато К. Д. подава оставкаСпазени са изискванията за форма, като заповедта съдържа фактически и правни основания за издаването и чл.226,ал.-1,т.5, и ал.5 във връзка с

чл.226,ал.5 от ЗМВР.

При издаване на заповедта, ответникът по оспорването е нарушил процесуално-правните разпоредби на ЗМВР, коте е довело и до нарушаване на материално – правните разпоредби.

Съгласно чл.142 от ЗМВР служителите в МВР са държавни служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението, държавни служители и лица,работещи по трудово правоотношение, а статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда с този закон. Статутът на държавните служители по т.2 се определя от Закона за държавния служител „Държавните служители в МВР изпълняват служба на държавата и техният правен статус, както на всеки държавен служител, се определя от волята на държавата, обективизирана в актове на публичното право и в частност на административното. Държавен служител е конституционно понятие. Чл.116, ал.1 от Конституцията на РБ определя държавните служители като изпълнители на волята и интересите на нацията. В чл.2,ал.1 от ЗДСЛ е дадено легално определение на понятието държавен служител- това е лице, което по силата на административен акт за назначаване заема платена щатна длъжност в държавната администрация и подпомага органа на държавна власт при осъществяване на неговите правомощия . Фактът, че правният статус на държавните служители по чл.142,ал.1,т.1 от ЗМВР,е регламентиран в специалния закон,не означава,че по същността си те са някаква категория служители на държавата извън останалите, които изпълняват държавна служба. Държавните служители в МВР са част от конституционното понятие „ държавен служител“. ТР№2/26.02.2014 година на Общото събрание на ВАС на РБ. Длъжностите, които се заемат от държавните служители, се определят в Единен класификатор на длъжностите в администрацията, който се приема от Министерския съвет и се обнародва в "Държавен вестник." Легална дефиниция на понятието длъжност в администрацията е дадено в чл. 2, ал. 1 от Наредбата за прилагане на Класификатора на длъжностите в администрацията,според която „длъжност в администрацията“ е нормативно определена позиция, която се заема по служебно или по трудово правоотношение, включително по правоотношение, възникнало на основание на Закона за Министерството на вътрешните работи, на Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България, на Закона за изпълнение на наказанията или на Закона за дипломатическата служба, въз основа на определени изисквания и критерии, свързана е с конкретен вид дейност на лицето, което я заема и се изразява в система от функции, задължения и изисквания, утвърдени с длъжностна характеристика. От своя страна, ЗДСЛ не дава определение на понятието „държавна служба“. Т. определение няма и в действащото българско законодателство и то се извежда от теорията. Държавната служба е трайно изградена институция, осигуряваща постоянното и непрекъснато функциониране на държавния апарат за реализиране на държавни цели и задачи. Държавна служба съществува не само при държавните административни органи, но при другите органи, осъществяващи държавни функции. Държавната служба не е непосредствено свързана с производството на материални ценности, тя не е материално-производствена дейност, но тя може да бъде дейност по подготвяне на условията за осъществяване на материално производство.

Държавната служба е институция на държавата и има за основно предназначение да реализира държавната политика, държавните интереси, както и обществения интерес, представен в държавната политика. Функционирането на държавната служба е

свързано с упражняването на държавна власт и при осъществяването ѝ винаги се действа от името на държавата, и затова държавната служба е израз на държавно-властнически правомощия, и нейното нормално функциониране се гарантира от държавната власт, като при нужда за целите на изпълнение на задачите на държавната служба може да се прибегне и до държавна принуда. Държавната служба се осъществява на основата на правото-тя е правно регламентирана и представлява система от правни норми, общи и специални, които уреждат принципите и правилата на осъществяване на държавната служба, правата и задълженията на държавните служители, отговорността и зависимостта между функционирането на държавната служба в различните държавни органи и звена. Като обобщение може да се каже, че държавната служба е изградена с цел да се организира постоянното осъществяване на функциите на държавата. Държавната служба е правно регламентирана, свързана с упражняването на държавната власт, дейност за осигуряване на трайното и непрекъсваемо функциониране на държавния апарат. Тя е административно-правен институт. Понятието "държавна служба" е дефинирано и в Решение № 5/1993 на КС на РБ, който сочи "че най-общо държавната служба е дейност по осъществяване на функциите на държавата. Тази дейност се извършва от името на държавата и за реализиране правомощията на предвидените в Конституцията нейни органи. За нея се предвижда и обикновено се получава възнаграждение. Това не е дейност, непосредствено свързана с производството на материални ценности. Този най-общ смисъл на понятието "държавна служба" обаче не изключва и особеностите, с които то се употребява в Конституцията и които то придобива в зависимост от конкретното си систематично място и от съответния правен институт, с който е пряко свързано."

От доказателствата по делото е установено и не се спори между страните, че оспорваният е заемал длъжността- Заместник- началник Отдел "Оперативен дежурен център" при СДВР, но която длъжност е съкратена със Заповед от Министър на вътрешните работи от 23.01.2024 година/ като негова длъжност е съкратена е не фигурира в длъжностното разписание на СДВР.

По аргумент от чл.226,ал.1,т.5 от ЗМВР служебното правоотношение на държавния служител в МВР се прекратява при съкращаване на длъжността, а по силата на ал.5 на чл.226 от ЗМВР прекратяване на служебните правоотношения в случаите по ал. 1, т. 3, 5 и т. 7, букви "е" и "ж" във връзка с чл. 153, ал. 3, т. 1 се допуска само ако служителят откаже да заеме друга предложена му длъжност или ако няма друга длъжност, подходяща за него. От своя страна в НАРЕДБА № 81213-310 ОТ 17 ЮЛИ 2014 Г. ЗА ПРЕНАЗНАЧАВАНЕ НА ДЪРЖАВНИТЕ СЛУЖИТЕЛИ В МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ в чл.7,ал.1 е регламентиран редът, по който се извършва преназначаване на държавни служители в МВР, сочещ, че ръководител на структура на МВР, в щата на която е заеманата длъжност, предприема действия за предлагане на държавния служител на друга длъжност в следните случаи изчерпателно посочени в нормата,като едно от тях е съкращаване на длъжността. По аргумент от нормата на алинея втора, когато в същата структура няма друга длъжност, ръководителят изисква информация от другите структури на МВР за наличието на такава вакантна длъжност. Вакантни длъжности по ал. 2 от разпределените по щатовете на структурите на МВР са длъжности, на които не са назначени стажанти и длъжности, на които временно не са преназначени служители,длъжности, за които няма обявен конкурс или за които не е започнала

процедура по преназначаване на държавен служител. В съответствие с алинея четвърта на чл.7 от Наредбата предлагането на друга длъжност, съгласието или отказът на служителя да я заеме се удостоверяват писмено със съставянето на протокол с подписите, трите имена и длъжностите на двама служители. Установено е още, че на служителя е предложено да заеме други длъжности, които са анализирани от вещото лице, изготвило съдебно-икономическата експертиза, неоспорена от страните, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено, според което вакантни длъжности в СДВР и МВР към 19.02.2024 година са в ОД на МВР В., РУ Б., Началник на участък Р., ОД на МВР В., РУ К.-Началник на участък Х., в ОД на МВР К.- Началник на група „Териториална полиция и контрол на общоопасните средства“ в сектор „Опазване на обществения ред“ към Отдел „Охранителна полиция“, в ОД на МВР К., РУ Д.- Началник на група „Криминална полиция“, в ОД на МВР М., Началник на група „Оперативен анализ“ към Отдел „Криминална полиция“, в ОД на МВР П.- Началник на сектор /ЕКД/ към сектор „Базова научно техническа лаборатория“, в ОД на МВР Р.- Началник на група „Миграция“, в ОД на МВР С., РУ Нова З.- Началник на група „Териториална полиция“ в сектор „Охранителна полиция“, като - длъжността „Началник на сектор /ЕКД/“, 05 Сектор „Цифрови и комуникационни технически средства“, отдел „Експертно —криминалистическа дейност“ в СДВР е била вакантна към 19.02.2024 година, като е подадено е Заявление рег. № 229р-12429/ 09.05.2024 от Л. П. П. за преназначаване, Докладна записка рег. № 513-69926/ 09.07.2024 година за временно преназначаване, длъжността „Началник група Контрол на пребиваване на чужденци“, сектор „Незаконна миграция“, отдел „Миграция“, СДВР е била вакантна към 19.02.2024 година и Докладната записка за временно преназначаване с рег. № 51 Зр-26095/ 12.03.2024 година и Заповедта № 8121 К-З 133/ 15.03.2024 г. за временно преназначение са от м. март 2024 г., длъжността „Началник група Криминална полиция“, участък „П.“ е била вакантна към 19.02.2024 г. Докладната записка за временно преназначаване на длъжност е от края на м.февруари 2024 година.

В ЗМВР не са дефинирани критериите, по които да се определи дадена длъжност като "подходяща", но според константната съдебна практика съпоставяната друга длъжност следва да съответства на професионалната квалификация на служителя, неговото здравословно, психологическо, физическо състояние и обективната му способност да я изпълнява. Извършването на преценка за наличието на други вакантни и подходящи за служителя длъжности, както и предлагането им съставлява абсолютна процесуална предпоставка за законосъобразността на последващото прекратяване на служебното правоотношение. Предложените длъжности на оспорвания са в структури към нея в различни населени места, на значителни разстояния от това по заеманата досега длъжност в [населено място], не са му предложени длъжности „Началник на сектор /ЕКД/“, 05 Сектор „Цифрови и комуникационни технически средства“, отдел „Експертно —криминалистическа дейност“, СДВР е била вакантна към 19.02.2024 година , като е подадено е Заявление рег. № 229р-12429/ 09.05.2024 от Л. П. П. за преназначаване Докладна записка рег. № 513-69926/ 09.07.2024 година за временно преназначаване и длъжността „Началник група Контрол на пребиваване на чужденци“, сектор „Незаконна миграция“, отдел „Миграция“, СДВР също е била вакантна към 19.02.2024 година, длъжността „Началник група Криминална полиция“, участък „П.“ е била вакантна към 19.02.2024 година, но същите не са предложени на оспорвания, а предложените такива на оспорвания водят до извод, че същите са неподходящи, макар формално да отговарят на условието за длъжност в рамките на съответния вид по чл. 143, ал. 1 ЗМВР, но не са му предложени тези вакантни длъжности, които

са подходящи за него. Всичко това сочи, че са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Следва да бъде посочено, че В ЗМВР липсва легална дефиниция на понятието "съкращаване на длъжност" и по силата на чл. 46, ал. 2 от Закона за нормативните актове понятието следва да се тълкува по смисъла на относимата за такива случаи разпоредба на чл. 106, ал. 1, т. 2 от Закона за държавния служител. Реално съкращаване на длъжност е налице, когато длъжността, заемана от служителя като нормативно определена позиция и система от функции, задължения и изисквания престане да съществува или ако е запазена, то е намален броят на служителите, на които е възложено нейното изпълнение. Предвид събраните по делото доказателства се установява, че длъжността, която е заемал оспорващият- Заместник началник ОДЧ при СДВР съкратена със Заповед на Министъра на вътрешните работи от 23.01.2024 година, но съща така е вярно, че към дата 19.02.2024 година, когато са предложени на оспорващия да заеме длъжностите са били свободни три длъжности, посочени по-горе, и то ръководни, които са на територията на [населено място] в различни структури на МВР и които не са предложени на оспорващия да ги заеме, което води до допуснато съществено нарушение на процедурата предвид неизискване от Министъра на вътрешните работи на информация от другите структури на МВР за наличие на равностойни вакантни ръководни длъжности, които освен да отговарят на квалификацията на служителя и да позволяват практически да бъдат заети от него, още повече, че оспорващият живее на територията на [населено място] и неговото семейство също се намира на територията на [населено място].

Наред с това, заповедта е издадена и при неспазване на целта на закона – същата е издадена при превратно упражняване на властническите правомощия от органа по назначаването. Предприетата структурна промяна не отговаря на принципите за разумност, добросъвестност, справедливост и съразмерност по чл. 6 АПК, а предложените длъжности, които се намират много далече от [населено място] по никакъв начин не водят до извод, че същите са подходящи за заемане от страна на оспорващия.

Всичко това води до извод, че оспорената заповед е незаконосъобразна, неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отмяната и.

С оглед изхода на делото, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива в размер на 2290 лева-заплатена държавна такса, депозит за вещо лице и адвокатско възнаграждение.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК/приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд София-Град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД №8121К-2124/26.02.2024 година на МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ,с която последният прекратил служебното правоотношение на комисар О. К.- Т.- Заместник- началник на Отдел“ Оперативен дежурен център“ при СДВР поради съкращаване на длъжността и отказ на служителя да заеме друга предложена му длъжност, считано от датата на връчване на заповедта на основание чл.226,ал.,1,т.5 и ал.5 от ЗМВР.

ОСЪЖДА МИНИСТЪР НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ ДА ЗАПЛАТИ НА О. К. Т. ОТ С. М. СУМАТА ОТ 2 290 ЛЕВА РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 ОТ АПК, вр .с чл.231,ал.1 ЗМВР.

СЪДИЯ: